

Klestit si cestu morální džunglí bylo strhující jako nerozluštitelná hádanka. Ta rasistická hláška byla příšerná. Přijít o práci a dobré jméno před miliony neznámých lidí bylo nespravedlivé. Bylo potřeba nést následky za vlastní předsudky. Bylo potřeba nevydat se zdivočelému davu. V budoucnu by člověk skončil na pranýři za každý prohřešek. V budoucnu by byl pranýř natolik běžný, že by ztratil jakýkoli odstrašující účinek. Všechny perspektivy byly podloženy a všechny si našly nějakého zastávce. Proč je příběh té ženy zajímavý? Zajímá je jakožto aktuální dění nebo jako román? Zajímá je, protože se v ní viděli? Zajímá je, protože se viděli v jejích žalobcích?

Konverzace plynule přecházely z digitálního světa do toho fyzického. Anna a Tom si navzájem přidávali příspěvky na timeline a mluvili o nich nahlas při práci, přes oba monitory. Občas se smáli ve stejnou chvíli, protože se jim ve feedu zobrazil stejný meme. Jejich komentáře k událostem dne komentovali jejich kamarádi, jimž posílali odkazy na články, které podporovaly opačný názor. Oni pět minut nato reagovali ve vlákně. I jejich kamarádi pracovali s otevřenými okny. Bouře vnikala i k nim.

Večer v pivní zahradě na Paul-Lincke-Ufer nebo v ruském bistru ve stínu Wasserturm se jim stávalo, že najednou diskutovali o něčem, co se přihodilo online, tedy ve světě, tedy v Kalifornii nebo v New Yorku. Postoje byly totožné, ale ve způsobu interakce se cosi měnilo. Odlišnosti v názorech, projevené na síti prostřednictvím sarkastických hlášek a subtweetů, nebyly v osobním kontaktu ani zdaleka tak drastické. Hodnotové systémy, které se ve vláknech jevily nelslučitelné, se u stolu v baru jaksí okamžitě urovnaly.

Už se nezdály tak nasáknuté toxickou maskulinitou, eurocentrismem, privilegovaností. Hádka se rozplynula ve vtipu, v objednávkách další rundy pro všechny. O den nebo dva později už na to zapoměly.

Ale spory a aktuality byly jen hromy a blesky v záplavě krásy. Na jejich obrazovkách – kdekoli, v kteroukoli denní hodinu – známí, staří spolužáci a cizinci z celé planety ukazovali, co krásného se děje v jejich životech. Obrázky proudily bez logické souvislosti, pokud jí nebyla okázalost: vintage oblečení a selfička s filtry, zasněžené lesy, průzračné pláže, vzdušné a útulné byty, obálky knih, sladkosti, květiny, divoká zvířata, galaxie, výstavy současného umění, nohy. Anna a Tom tím byli uneseni. Jejich vášeň pro pokojové rostliny, jež v jejich mentálním horizontu za studijních let vůbec nefigurovala, pravděpodobně se zrodila takhle, skrze opakované pozorování toho, jak úchvatně vypadají na fotografiích arkýřových oken, na policích z překližky, na parketách se vzorem rybí kosti. Zářivá zeleň tropických listů a bílo-fialové tečkování begónií defilovaly na mřížce fotografií jako svědectví vytříbeného a udržovaného života. Anna a Tom si to vůbec neuvědomovali, a pokud ano, tak až zpětně. Rostliny se ze dne na den objevily, už jako pokročilá odbornost.

Něco podobného se stalo s vařením. Jak to začalo? Jako univerzitní studenti na něj moc nedbali. Dokázali připravit pár rodinných receptů, o samotě jedli především fast food nebo sendviče. Vrchol kulinářského umu byl umět nasytit společnost osmi či desíti spolužáků, kteří se u nich scházeli v neděli před zkouškovým obdobím – minestrone, curry, ragù. Byly to slané a kalorické pokrmy, kašovitě konzistence